

[Gert Petersen]

rimeligt samarbejde mellem dem om at mindske skadevirkningerne, end at vi nu skal begynde at rive hårene af hinanden på spørgsmålet om, hvordan man kan stemme til disse forslag.

Efter vores opfattelse betyder ratifikationen, som utvivlsomt kommer, at tingene bliver vanskeligere for Danmark og for en selvstændig dansk politik. Resultatet af pakkens vedtagelse vil kunne mærkes gennem en lang række love, som skal gælde her i Danmark, og kun et flertal i folketinget vil fremover kunne standse de mest uheldige følger af pakkens vedtagelse. Vi vil naturligvis gøre, hvad vi kan for at etablere et samarbejde, for at etablere et sådant flertal eller være med i et sådant flertal imod sådanne direktiver og forslag, som forringer mulighederne for danske lønarbejdere, forringer miljøet osv.

Det bliver en meget stor opgave også for alle, som opfordrede til at stemme nej, at holde regeringen og de andre japolitikere fast på alle de løfter, som de gav under diskussionen, og som de også gav her i folketinget, løfter, som gik ud på, at man ville bruge den Luxembourgforligshjemlede vetoret, at det nordiske samarbejde skulle fortsætte og uddybes, og at miljøet, både det naturlige miljø og arbejdsmiljøet, ikke ville blive forringet, men at vi tværtimod ville kunne udbygge det.

Jeg er helt enig i det, som hr. Ivar Nørgaard har sagt herom. Nu gælder det altså om, at vi må fastholde regeringen på de løfter, som blev givet, og jeg håber så, at det ikke bliver for vanskeligt.

Også når det drejer sig om proceduren – markedsudvalgets procedure, andre procedurer i forbindelse med EF – må der ske nogle ændringer, og det tror jeg egentlig alle er enige om, selv om de måske ikke er helt enige om, hvad for nogle ændringer det bør være.

Jeg lyttede med interesse til det, hr. Ivar Nørgaard sagde, og jeg kan sige, at vores betragtninger, når vi har drøftet det i vores gruppe, faktisk er gået noget i samme retning, altså at man i højere grad må inddrage de konkrete sagsudvalg i disse spørgsmål. Men dertil kommer, at vi også mener, at man i en række tilfælde må kunne og vil være nødt til at lægge sager til behandling her i folketingssalen. Det er vigtigt, at hele befolkningen får en bedre mulighed for at følge

udviklingen på disse områder, og det er naturligvis også vigtigt, at folketinget som sådant mobiliseres mere omkring dette arbejde. Det har også noget at gøre med de forskellige fagudvalg.

Vi vil yderligere fra SFs side tage initiativ til at fremme et bredt miljøssamarbejde, vel at mærke i hele Europa. Vi vil tage initiativ til at udbygge det kulturpolitiske samarbejde, også i hele Europa, altså ikke bare i EF, men uden om EF-systemet, og vi vil også presse på for, at det nordiske samarbejde kan blive forøget.

Her kommer bl.a. EPS-traktaten, eller hvad den nu skal hedde, ind i billedet. Vi mener, at det er meget vigtigt – regeringen har jo været inde på, at det skulle være muligt, så det er også et spørgsmål om at fastholde den på løfter – at det nordiske udenrigspolitiske samarbejde fortsættes og udbygges og ikke hæmmes af EPS-traktaten. Vi er bange for, at der er stor risiko for det, men vi har altså regeringens ord for, at det er noget, den ikke ønsker, så jeg regner med, at vi kan samarbejde om, at det ikke skal ske.

Vi kunne fra SFs side godt tænke os, at man styrkede det nordiske udenrigspolitiske samarbejde, sådan at der forud for møder inden for EPS-traktatens rammer blev holdt også nordiske ministermøder, hvor Danmark kunne rådføre sig med de andre nordiske lande for bl.a. at se, om det var muligt at fremføre fællesnordiske holdninger og naturligvis Danmarks egne holdninger, men hvis de andre nordiske lande er med, er det jo ingen dårlig ting.

Jeg har en sidste bemærkning, som går på bemærkningerne til lovforslag nr. L 200, hvor man prøver på at forklare, hvorfor denne sag ikke falder ind under grundlovens § 20 – hvilket jo gør det noget vanskeligere – men er en almindelig traktatratifikation og en almindelig lovændring. Man siger, at der ikke overdrages nye beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder. Det kan man nu godt diskutere. Det er i hvert fald noget, der er grund til at se nærmere på. Men i stedet – sådan udlægger man her teksten – siger man, at der sker en række ændringer af de mere specifikke vilkår for institutionernes udøvelse af deres beføjelser. Den kalder jeg finurlig, og det er noget, jeg meget gerne vil have at man ser nærmere på